

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 17 de març del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i els Magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de B., S.A. i X., S.A. van interposar demanda, de data 6-09-2012, envers la Sra. C.S.B. i Y., S.A., demanava la condemna solidària de les defenents a l'abonament a l'asseguradora agent de la quantitat de 1.567,55 euros i a la mercantil B., S.A. la quantitat de 150 euros, amb més els interessos legals des de la contesta a la demanda i amb imposició de les costes processals.

En data 20-09-2012 la part defenent va oposar-se a la demanda i va articular demanda reconvençional, de manera que interessava la condemna de X. a abonar l'import de 330,86 euros a Y. i 250 euros a la Sra. C.S.B.,

amb més interessos i costes processals. Subsidiàriament, indicava que si s'estimava la demanda s'aplanava a la quantitat que s'acredités a la fase probatòria. I, en darrer terme, que s'imposessin les costes processals a la part agent.

II.- L'Hble. Batlle va dictar sentència, de data 27-09-2015, amb la següent part decisòria: “**PRIMER.-** Estimar íntegrament la demanda formulada en data 6 de setembre de 2012 per X., S.A. i la societat B., S.A. contra Y. i la Sra. C.S.B.; Desestimar la demanda reconvencional formulada per Y., S.A. i la Sra. C.S.B. contra X., S.A. en data 20 de setembre de 2012 i, absoldre aquesta darrera de les seves pretensions;

SEGON.- Condemnar a la Sra. C.S.B. i Y., S.A. al pagament, de forma solidària, de: 1) a la societat X., S.A. la quantitat de 1.567,55 € i, 2) a la societat B., S.A., la quantia de 150 €, quantitats que seran augmentades amb els interessos legals que es generin a comptar del dia 20 de setembre de 2012 i, 3) de les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat i procurador.”

III.- La representació processal de la part defenent ha interposat recurs contra la sentència dictada a la instància. Així, en data de registre 15-06-2015 ha articulat escrit de conclusions, segons el qual demana la revocació de la resolució d'instància en funció dels arguments explicitats.

Per el contrari, la representació processal de la part defenent, per escrit de contesta a les conclusions, de data 30-06-2015, va demanar la desestimació del recurs, amb imposició de les costes processals.

IV.- Per Aute d'aquesta Sala, de 11-02-2016, no es va donar lloc a la prova d'inspecció ocular demanada per la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges en els que la part defenent fonamenta el seu recurs són els que segueixen. En primer terme, entén que existeix una errada de transcripció a l'antecedent tercer, que ha de ser esmenada. En segon terme, discrepa de la resposta judicial que el responsable de l'accident fou el vehicle conduït per la Sra. C.S.B. Considera que és la recurrent qui te preferència de pas, atès que circulava per un carrer mentre l'adversa ho feia per un camí, com així ressort del certificat del Comú de Canillo. Per tant, no és cert que no ens trobem en el supòsit de l'article 10 del codi de circulació. Així, afirma que la recurrent circulava per una via de categoria superior i, per tant, no havia de cedir el pas als que venien per la dreta. Afegeix que és un carrer a més de més llargada i amplada. En tercer terme, quant als interessos, entén que els interessos no es poden computar des de la data de contesta a la demanda, ja que ha hagut una demora en la tramitació (cinc mesos per emplaçar a les parts a presentar conclusions, i des de l'escrit de conclusions de 19-12-2013 fins el 5-03-2015, data de la sentència) que no la pot perjudicar. Així, no ha d'existir pronunciament d'interessos i si es fa, ha de ser des de la fermesa de la sentència. En darrer terme, considera que no li poden ser imposades les costes perquè no ha estat la responsable de l'accident i si ho ha estat, té iusta causa litigandi.

II.- El primer dels extrems que es sol·licita, consistent en la correcció de l'errada que existeix a l'antecedent tercer de la resolució d'instància, no constitueix un motiu de recurs sinó una pretensió pròpia d'un aclariment. Per tant, sens perjudici que s'hagi de corregir l'errada material en el sentit que es proposa, aquesta petició s'havia d'haver adreçat a l'òrgan judicial d'instància, però per raons d'economia processal serà corregida en aquesta alçada, sense que aquest extrem mereixi cap transcendència revocatòria.

III.- Quant al primer motiu del recurs, en sentit propi, el mateix no pot prosperar en atenció als arguments que, a continuació, s'exposen.

L'article 10 del Codi de circulació determina que "En tota intersecció de vies públiques, els conductors tenen l'obligació de cedir el pas als vehicles que s'aproximen per la dreta, sempre que no hi hagi cap senyalització de trànsit que indiqui la via preferent. Se n'exceptuen els casos següents: a) Tenen dret de preferència de pas els vehicles que circulen per una via pavimentada davant una altra sense pavimentar i els que circulen per una carretera general davant els que ho fan per una de categoria inferior".

La recurrent entén que mentre ella circulava per un carrer, la part adversa ho feia per un camí, té el doble de llargada amb més amplada i és de doble sentit en el seu recorregut.

Si s'examina la prova practicada, resulta que segons certifica el Comú de Canillo (foli 99), ambdós vials són de titularitat pública, l'amplada dels carrers és de 7 metres, passada la part del túnel, i, encara que la llargada del Camí de la Motxa és inferior al carrer dels Refugis (258 front a 530 metres), el cert és que ambdós tenen doble sentit i estacionament a una de les bandes del mateix.

Per tant, malgrat la denominació de camí i carrer es tracta de dues vies asfaltades que participen d'unes característiques similars quant a amplada i sentit de circulació, de manera que no es pot entendre que el Camí pugui ésser entesa com una via inferior als efectes de preferència respecte del carrer.

Assolida l'anterior conclusió, i no existir cap senyalització en els vials indicats que estableixi la preferència d'una via en relació a l'altra, en consonància amb el que estableix el Codi de circulació (cfr. art. 10), la preferència de pas correspon als vehicles que s'aproximin per la dreta. En el mateix sentit, es va pronunciar el Sr. P.V., cap de circulació de l'Hble. Comú de Canillo, en la consulta efectuada pel Sr. T. de X., quan després de rebre un reportatge fotogràfic de l'encreuament de l'accident abona la mateixa solució. I així mateix, ho va declarar a presència judicial (foli 113), ratificant

l'informe i indicant que no existia ni en la data de l'accident ni ara cap senyalització de preferència.

Consegüentment, en atenció als arguments exposats, el motiu de recurs ha de ser refusat.

IV.- Sustenta com a segon motiu de recurs la part recurrent que els interessos legals no es poden meritjar des de la data de contesta a la demanda en atenció a la demora en el procés, de manera que els mateixos s'haurien de determinar des de la fermesa de la resolució judicial.

Tampoc aquest motiu pot prosperar. L'existència d'una dilació, al·legada per la part recurrent, podrà, en el seu cas, si s'acredita el seu caràcter d'indegut, justificar una reclamació per responsabilitat patrimonial contra l'Administració de justícia, però no pot comportar un menysteniment del dret subjectiu de la part que ha patit el dany a veure rescabalat el seu patrimoni amb la indemnització que li correspon i amb els interessos. I més si es té en compte que no s'ha provat que la tardança en el procés li sigui imputable a la part recorreguda ni que s'hagi contravingut la norma que determina la meritació d'interessos, com a criteri general, des de la contesta a la demanda reconvençional, com va determinar adequadament el jutge a quo, amb l'aplicació del principi "lite contestata usurae currunt", contingut al Digest 19,1,33.

V.- I la mateixa sort desestimàtoria ha de seguir el darrer dels motius de recurs, relatiu a la imposició de les costes processals. Sustenta la recurrent que no s'han d'imposar les costes processals perquè no és la responsable de l'accident, mentre que aquesta Sala entén, a l'igual que la resolució d'instància que sí ho és, i alhora manifesta que existia iusta causa litigandi. Tampoc aquest darrer argument pot evitar la imposició de les costes processals, ja que les al·legacions i arguments de la recurrent han estat desestimats per la instància i per aquesta Sala, com a resultat d'aplicar la normativa vigent al supòsit fàctic d'autes, sense que s'aprecii cap dubte de fet ni de dret en la resolució del litigi.

Consegüentment, el motiu ha de ser desestimat.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat per la representació processal de C.S.B. i Y., S.A. contra la sentència, de data 27-02-2015, dictada per l'Hble. Batlle i confirmar íntegrament la seva part decisòria, amb imposició de les costes processals a la part recurrent.

ACORDEM CORREGIR l'antecedent tercer de la sentència d'instància en el sentit que qui va contestar la demanda reconvencional no va ser Y., S.A. sinó B., S.A. i X., S.A.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-